

Jak jsme točili pamětníka

Naše cesta k vytvoření rozhovoru s pamětníkem byla nelehká, plná smůly a překvapení. Avšak celou dobu to byla zábava a čest potkat pamětníka a vyslechnout si příběh, jaký ma ve svých vzpomínkách a následně ho zvěčnit touto nahrávkou.

Naše cesta započala odpoledne 6.listopadu 2018, kdy jsme měli domluvenou schůzku s naším pamětníkem. Pamětník nás z osobních důvodů („bydlím v gasonce a taky bych musel uklízet“) nepozval k sobě domů, a tak jsme se dohodli, že natočíme rozhovor v konferenčním sále polikliniky na Břevnově. Měli jsme se potkat před naší školou. Když jsme ho poprvé viděl, všichni jsme byli dost překvapení, protože jsme možná čekali trochu něco jiného. Pan Stárek byl širší postavy a měl dlouhé, už šedivé vlasy. Přirovnal bych ho ke staršímu Gimlimu z Pána prstenů. Pozdravil nás dost pohodovým způsobem, jako bychom byli jeho staří známí. Nejdřív nás trochu zarazilo, že starší Gimli na nás mává a říká „čau, jak se máte“ a podobně. Nakonec jsme pochopili, že profesionální postoj, se kterým jsme do toho šli, byl naprosto k ničemu. Z pana Stárka se vyklubal pohodový, starý navenek a mladý uvnitř, chlapík. Za skoro dvě hodiny rozhovoru nám řekl řadu zábavných historek ze svého života, jak se žilo za něj, a jaké jsou rozdíly od jeho doby a dnes. Tuhle část práce už asi nikdo z nás nikdy nedostane z hlavy. Pan Stárek byl zkrátka a jednoduše PAŠÁK.

Další věc, která následovala po setkání s pamětníkem, bylo zpracování dvě hodiny trvajících rozhovoru do tříminutového rozhlasového scénáře. Jednou jsme s naší úchvatnou paní učitelkou seděli ve škole skoro do sedmi večer, aby se to stihlo. Tato část byla největší nuda z celého zážitku, protože se nic nedělo, jenom naše oči a nervy trpěly. Součástí této fáze byla i návštěva Českého rozhlasu, kde nám pomohli rozhovor sestříhat. Když jsem dorazili do budovy rozhlasu, naše nehorázná smůla se začala projevovat. Sotva jsme tam došli, tak se objevil první problém. Na recepci nám řekli, že s námi vůbec nepočítali, a že pro nás nemají volnou nahrávací místnost. Díky bohu se za pár minut ukázalo, že si akorát neuvědomili, kdo jsme. Přišel sympatický pán (hádám, že střihač) a ten nás odvedl k nahrávacímu studiu. Tam se znovu ozvala naše smůla. Dveře byly zamčené. To by nemusel být problém, protože klíče jsme měli. Ten nastal, až když jsme zjistili, že dveře nejsou zamčené, jak jsme si prve mysleli, ale že jsou zaseklé a nejdou otevřít. Mezitím, co pan střihač, jak jsem se mu rozhodl říkat, sháněl pomoc, my jsme otráveně stáli na chodbě a hloupě jsme se na sebe koukali. V ten moment okolo nás prošel nějaký ředitel, či co a s někým telefonoval. Nevěděli jsme o čem, ale v okamžiku, kdy se dostal tak metr k nám, zakřičel do telefonu: „Já totiž strašně miluju vánoční betlémy.“ Zařval to na celou chodbu a znělo to dost sarkasticky. Byla tam strašná nuda, ale ředitelova poznámka dodala celé věci trochu vtipnosti. Samosebou jsme všichni dostali záchvat smíchu. Pak, když jsme zjistili, že tam asi nějakou dobu budeme čekat, zrekvýrovali jsme pár náhodně rozmístěných jezdících židlí, které byly v okolí a čekali a čekali. Pak se jeden z nás podíval na hodiny a zjistil, že už půl hodiny sedíme uprostřed Českého rozhlasu na židlích, které každopádně někdo chtěl někde jinde a pomoc pořád nepřicházela. Nakonec jsme se dostali dovnitř a s pomocí pana střihače jsme sestříhali náš rozhovor. Před budovou jsme se ještě vyfotili a rozloučili se s paní na projekt (ano, tak jsem jí říkal). Teď už jen ta prezentace.

Jménem celého týmu:

Matěj Růžička

(poznámka: Určitě byl dobrej nápad, abych to psal já.)